

110:1:183 (R.S) R.S. 1787

Christelige Tankar,

3 anledning

af

En olycklig

S å n d e l s e,

Som på Nya Kongsholms Bron i Stockholm sig tildrog en morgonstund, Sommartiden år 1774, med en Arbetskarl, hwilken, då han skulle gå til sit arbete, blef i sin enfaldighet, liksom uppslukad uti en af de under Bron warande Stenkistor, hwars fyllning gaf sig undan i samma ögnablick, den gråhåriga Mannen satt sin fot på stället, så at han störtade djupt ned och öfwerhölghdes af gruset.

uttrade

af

L. W. G. (Prof. Fredrik Carl 1787)

Deslikes

Öfwer et Benhus

Tryckte i Linköping 1787.

Exemplaret kostar 6 Runstycken

Neaa
(ab)

1
D! Christenhet, märk, GUDS
 dräpliga wärk, Hans domar
 och Lag, Hans Allwisa styre-
 sel och helga behag: Gif nogaste
 akt, På Skaparens oöfverwin-
 liga magt!

2.
 Til warning och fräck, För
 hwem som är fräck, Har GUD
 låtit se Hur, snart han en döblig
 sin bane kan ge **D!** Wenn' ska be-
 tänk Dit intet, Hans alt, som dig
 lifwet har skänkt.

3.
 En Arbetskarl gick I anstän-
 digt

Stänke, o! Christenhet är,
 Den dyra Själens bästa!
 Ey Funken öfwi är,
 Då Döden dig will gåfva.

Ref så, at när och bwar
 Sam dig må göra möte,

Du fäter tillfygt bar
 I Srafarns hulda Stöte

JOHN SWENSKS
 DONATION

diget stic, Om Morgonen, från
Hem, Hustru och barn som et ti-
meligt lån, Til arbets helt fund;
Men vägen sig öpnad och han
sönt til grund.

4.

Ho kunde wäl tro At sådan
en Bro skul wara så flen; Hållt
han är upbygger på listor af sten:
I et ögnablick Den Mannen ur
tiden i ewigheten gick.

5.

Ull ångsligt at se Den sjun-
kandes we, Och ej komma at, At
hindra et sådant olyckans försåt:
Man såg men war rädd, At nal-
kas den fastliga störtande bädd.

6.

Des åldriga kropp, Gross
åndtelig opp, Ur mord-hålan
stugg, Som ingen blef warse, men
öfswergick trygg: Ull grymmaste
Ort; Din grundwal mer säker
och fast wara bordt,

7. Man

7.

Man grof hela dan, Och ryk-
tet i Stan, Utspriddes derom,
Hur hastigt och underligt Man-
nen omkom, På Stensåsta Bron.
O! GUD för alt ofall och mil-
dast förskon!

8.

Swad hjertans beswär, Hans
Måka så får, Som än leswer
qwar, Af wännens förlust haf-
wer hast, och än har, Beskrif-
was ej kan; Fast sällare Lif uti
döden han wann.

9.

Den Högstas Försyn, Som
och under syn, Ledsagar och för,
Ser nådigst til den som så wä-
deligt dör; Hållt denne förut,
Med Christelig lefnad beredt sig
godt slut.

10.

Des Dotter helt ung, En bör-

da

da så tung, Nog bittida sict, När
huldaste Fadren ifrån henne gic:
Hon Faderlös är Men GUD är
des Fader, som barnen har kär.

II.

Bedröfwade bröst Ger Him-
melen tröst; Ty hastwe och de,
Som nu uti sorgen sig wärn-
löse se, Det liufwaste hopp, At
GUD dem försörjer och mildt
håller opp.

12.

Öfskriftigtwis, På watten
och is, samt mångbanda sätt
Här andre olyckor hörs banda
så tåte; At magt ligger på Be
GUD, och försigtigt sin werld
genomgå!

Bön.

D! HERRE, ^{I.} Din Hand, På
watten och Land, Bewara mig

wäl Från ofärd och wäda til
krop och til Sjal! Jag hop-
pas på tig, At Tu allarmil-
dast tåts förese mig.

2.

Ledsaga Min fot, At olyckans
hot Mig skada ej får, Och jag
i tin wårdnad båd in och ut-
går, Tils stunden är när; Låt
mig då inslytta där du sjelfwer är!

Öfwer

Öfwer et Benhus.

Stadna. Wandringsman.
Skåda. Sedan. Här.

Förgångelsens. Boning.

Du. Förste.

Här. Multnar.

Din. Purpur. Bland. Walmarn.

Du. Sköna.

Här. Faller. Din. Prætt.

Du. Arbetsman.

Här. Får. Du. Din. Hwila

Du. Wårdstrål.

Här. Har. Du. Din. Sträck.

Du. Menniska.

Hög. Eller. Låg.

Hit. Samtas. Dit. Stoft.

*

*

*